

ע"פ 48938/12/14 - אורי נתנאל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 48938-12-14 נתנאל נ' מדינת ישראל

בפני: כב' הנשיאה דברה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג קרא, ס"נ
כב' השופט אסתר נחליאל-חיאט
המערער:
נגיד
המשיבה:
מדינת ישראל

פסק דין

1. המערער הוועד לדין בבית משפט קמא בעבירות של תקיפה סתם, איומים והזק לרכוש בمزיד.

עם סיום ראיות הتبיעה זיכה בית המשפט בעקבות טענה של "אין להшиб לאשמה" את המערער מעבירת האיומים והזק לרכוש בمزיד ונותרה על כנה עבירות התקיפה בלבד. בעבירה זו הורשע המערער על בסיס העובדות שהוכחו, אליבא דבית משפט קמא.

בית המשפט לא נעתר לביקשת המערער להפנותו לקבלת تسוקיר של שירות המבחן והטייל עליו את העונשים הבאים: שמונה חודשי מאסר על תנאי, Kens כספי על סך 1,500 ₪ וכן פיצוי למתלוון בסך 1,000 ₪.

על הכרעת הדין וגורר הדין הערעור בפנינו.

הערעור נסוב גם על סירובו של בית המשפט להפנות את המערער לקבלת تسוקיר וכפועל יצא מכך חסימת האפשרות לסיום ההליך ללא הרשותה.

2. אלה העובדות הרלבנטיות:

המערער הוא בעל בית דפוס בחולון, המתלוון בתיק זה הזמן בשלבים מסוימים עבדה אצל המערער. בתאריך 4.11.12 פנה המתלוון למערער וביקש כי יוחזר לו סכום המקדמה ששילם תמורת העבודה שהזמן. המערער הסכים להחזיר סכום מסוים ועל הסכם הנouter בסך 70 ₪ התגלו סכסוך או ויכוח בין הצדדים. ויכוח זה הסתיים בכך שהמערער דרש מהמתלוון לצאת מהחנות, המתלוון סרב ועמד על קבלת מקדמה. או אז דחף המערער את המתלוון, היכה בו באגרוףיו, המתלוון נפל על הארץ והמערער המשיך לבעוט בו.

המתלוון ברוח מן המקום והמערער רדף אחריו. עוברת אורח שהבינה במתරחש הצעקה משטרת וכן בא האירוע בסופה של דבר לכל סיום.

כתוצאה מהתקיפה, כך על פי הנטען, נגרמו למתלון סימני תקיפה בגבו ובצלעותיו.

3. בית משפט קמא שמע את המתלון ונתן אמון מלא בעדותו. בלשונו של בית המשפט "סוף דבר הנסי נתן אמון מלא בדברי המתלון ודוחה מכל וכל את גירסת הנאשם שהיא מהימנה עלי".

בנוסף למתלון שמע בית משפט קמא את עדותו של שוטר הסיור, העד ביהו (להלן: "**ביהו**"), שהגיע למקום. עד זה סייר על דרך הזעקה למקום והעובדות שמספרו לו כאשר הגיע. בנוסף העד כי ביקש מהמערער לראות את סרט המצלמה המותקנת במקום (להלן: "**הדיםיק**"). המערער הסכים להראות לו את הדיסק, העד צפה בו ובסופו של יומם העד בבית המשפט על מה שראו עיניו.

בית המשפט נתן אמון בדבריו, ציין את זכרונו הטוב, וקבע כי עדותו באשר למה שהונצח בצילום תומכת בעדות המתלון.

בהתאם על עדות המתלון ועל התאור המצוי בדיסק הורשע כאמור המערער.

4. לכל האמור לעיל יש להוסיף כי המערער עצמו לא העיד בבית משפט וגירסתו, ככל שהוא פועלת להגנתו, הייתה מצויה בפני בית המשפט אם ורק על סמך הדברים שנאמרו בהודעתו במשפטה.

עוד יש להוסיף כי העד ביהו ביקש במקום את הדיסק וקיבל אותו. אך עתה הסתבר כי הדיסק אינו "נפתח" ולא ניתן היה לצפות בתוכנו בשלב מאוחר יותר.

המשטרה פנתה אל המערער וביקשה שימצא דיסק אחר של אותו סרט, אלא שהסתבר שהמערער ככל הנראה השמיד את הדיסק המקורי ולא ניתן היה לצפות בו.

5. על אלה מלינה הסוגירות בהודעת הערavo:

א. שגה בית המשפט שנתן אמון בගירסת המתלון, הסוגירות הצביעה על סתיותות שונות בדברי העד, וקיבלה על כך שחרף קיומן ראה בית המשפט לתת בו אמון.

ב. בנוסף לכך, שגה בית המשפט לכל אורך הדרכו באשר לכל המסלול הראייתי הנוסף המסתמן על דבריו של ביהו ועל תוכרי פעילותו באותו יום.

לא היה מקום כי ביהו יבקש מן המערער לצפות בדיסק, מדובר בדיסק של מחשב, לצורך כך היה על ביהו להציג בצו שיתיר לו לצפות במחשב, צו שינתן מכוח סעיף 23 לחוק סדר הדין הפלילי.

ג. לחילופין טענת הסוגירות כי גם אם די בהסכמה המערער, הסכמה כזו לא התקבלה, המערער לא הוזהר, לא הוועד על זכותו להתייעץ עם עו"ד, שעל כן כל תוכרי הלוואי של עדות ביהו

למעשה לא היו קבילים. משכך לא היה מקום גם להסתמך על תיאורו המילולי של ביהו באשר למה שצפו עיניו באותו צילום שנקלט במהלך המותקנת במקומם.

ד. עוד טוענת הסניגורית כי היה מקום להתייחס גם לטענותו של המערער ולפיה המתلون הוא זה שנגח ראשונה במצחו ומכאן ואילך התפתח האירוע האלים.

בהסתמך על נתון זה הטענה היא כי היה מקום לזכות את המערער מטעמים של הגנה מן הצדוק. כאמור, גם המתلون טרם חלק לא מבוטל להתפתחות האירוע, הוא לא נחקר כלל, ולא היה מקום למצות את הדיון אך ורק עם המערער.

ה. לסיכום, מחדרי החקירה כמפורט לעיל, כאשריהן מצטרפת טענת ההגנה מן הצדוק מצדיקים במקרה זה זכוי גם אם נתן בית המשפט אמון בעדותו של המתلون.

המדינה תומכת במסקנתו הסופית של בית המשפט וטוונת כי די היה בעדות המתلون כדי לעמוד בנטול הראייה ברף המוטל על התביעה, קרי, מעבר לספק סביר.

6. שכלנו את טיעוני הצדדים ודעתנו היא כי אין מקום לקבלת הערעור.

לא בצדק פתחנו בציגות דבריו של בית משפט קמא בנושא מהימנותו של המתلون.

בית המשפט נתן בעדות זו אמון מלא בדבריו, ולא מצאנו כי זהה המקירה בו תتعverb ערכאת הערעור בנסיבות המהימנות.

הסתירות אליהן הפניה ב"כ המערער אין סתיות של ממש ואין יורדות לשורשו של עניין.

די היה במתן האמון בගירסתו של המתلون כדי לבסס את ההרשעה.

יתירה מזאת: למעשה לא מתעוררת כל שאלה באשר ל"דינות" הריאות תוך הסתפקות בעדותו של המתلون, שכן לא הייתה בפני בית משפט קמא גירושא נגדית. המערער לא עלה על דוכן העדים וטעמו עמו. משכך, הדברים שאמר במשפטה בהודעתו קבילים רק לחובתו ולא לזכותו. אם רצה המערער כי גירסת ההגנה שלו ישמע היה עליו להתכבד ולעלות על דוכן העדים ולהשמיע את דבריו.

בכך אמרנו כי טענותו של המערער ולפיה המתلون הוא שפתח למעשה בפרק האלים באותו אירוע, אינה קיימת בפני בית המשפט שכן נאמרה אף ורק בהודעה במשפטה.

סוף דבר בהיבט זה: משנתן בית משפט קמא אמון בගירסת המתلون המבוססת את רכיבי העבירה, ומשלא הייתה בפניו גירושא נגדית, המסקנה המתחייבת היא הרשותו של המערער. ובכך ניתן היה לסיים את פסק הדיון.

7. עדין אנו רואים להתייחס לטיעוניה של הסניגורית באשר למחרדי החקירה, ולהתנהלותו של ביהו. הטענה
עמוד 3

היא כי מדובר בהתנהלות שפוגעה במערער ולא שמרה על זכויותיו החוקיות. הפגעה מתבטאת בצדיה בחומר מחשב ללא צו, וכן בכך שהמערער לא הזהר ולא הוועד על זכותו להתייעץ עם עו"ד.

מקובל לנו כי גם שוטרי סיור (כפי שהיה ביהו) צריכים להקפיד על הכללים. היה מקום לקבל ולתעד הסכמה מפורשת וברורה של המערער לקבלת הדיסק, תוך הסברת זכויותיו הן באשר למסירת הדיסק והן באשר להתייעצות עם עו"ד. עדיין, איןנו סבורים כי המחדל יכול לשאת על גבו את משקל ההכרעה בתיק זה.

כפי שניתנו להתרשם המערער הסכים בזמןו למסירת הדיסק לא היה יוכה של ממש בנושא זה. לא ראיינו כי נפגעו זכויותיו עד כדי פסילת ראייה, בוודאי לא עד לפיתרון הדרמטי של ביטול כתוב האישום או זכיי מטעם זה בלבד. התנהלותו של המערער בהמשך (קרי השמדת הדיסק), מעידה על תחושת אשם - והוא מאינט, ولو בפן המוסרי, את הנזק שנגרם לו, אם נגרם, כתוצאה מכך שביהו צפה בדיסק. איןנו רואים להאריך בנושא זה משום שהדיסק וכל הלקוח בו, מהווים מסלול ראייתי מקביל ונוסף לצד עדות המתלוון. במסלול הראייתי שנשען אך ורק על דברי המתלוון לא חל שום כירטום כתוצאה מהתנהלותו המאוחרת של ביהו. מסלול זה עומד על רגלו העצמאות ואינו טעון תמייה.

נזכיר כי בסופו של יומם לא הייתה מחלוקת על כך שהמערער רדף אחרי המתלוון גם כאשר זה יצא מן החנות, בעט בו וגרם לסימנים שפורטו לעיל. עובדות אלה אושרו, לפחות חלקית, גם בගירסתו של המערער במשטרה, הפעלתה כאמור לחובתו.

8. לא מצאנו לנכון גם לזכות את המערער מטעמים של הגנה מן הצדק בשל אי חקירותו של המתלוון באזהרה והעמדתו לדין. אנו אומרים בפה מלא כי התנהלותו של המתלוון אינה מעוררת "סימפתיה" ויתקן שביקוח העסקי בין לבין המערער - הצדκ המערער. עדיין לא רשאי היה המערער לעשות דין לעצמו ולפעול באלימות של ממש כפי שפועל.

בנסיבות אלה אין לדבר על אכיפה בררנית כאשר הוגש כתוב אישום נגד המערער ולא נגד המתלוון.

התוצאה היא שאנו דוחים את הערעור לעניין הכרעת הדין.

9. באשר לעונשה - בהתחשב בכך שהוא הרשותו הראשונה של המערער שבפניו, ליד 1970, אנו מוצאים לנכון להפנות אותו לקבלת תסקير של שירות המבחן, ואת השורה התחתונה נאמר לאחר שהייתה בפנינו הتسקיר.

לצורך קבלת התסקיר אנו דוחים את הדין לתאריך 3.6.15 בשעה 08:30.

ניתן והודיע היום כ"ז ניסן תשע"ה, 15/04/2015 במעמד הנוכחים.

דבורה ברלינר, נשיאה, אב"ד ג'ורג קרא, שופט, סגן
אסתר נחליאלי חייאט, נשיאת
שופטת